

Františkovo slovo

č.22

Kristus přebývá v Koreji

O svobodě svědomí, ke které osvobozuje absence pravdy

Papež: Jsem vám vděčný za to, že jste sem přišli

EU a USA hlasovaly v OSN proti rezoluci za přirozenou rodinu

Rozhovor s novým ředitelem vatikánské banky

Jazyk násilí je špatným vůdcem

Démoni chtějí, abychom byli jako oni

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Kristus přebývá v Koreji

kard. Pietro Parolin

V souvislosti s nadcházející pastorační cestou papeže Františka do Jižní Koreje (13.-18.srpna) zveřejnil italský deník Corriere della Sera (29.6.2014) předmluvu z pera vatikánského státního sekretáře kard. Pietra Parolina ke knize nazvané „Mládež a mučedníci asijského kontinentu – poslání papeže Františka v Koreji“. Autorem svazku, který vychází v nakladatelství Cantagalli, je italský publicista Vincenzo Faccioli Pintozi.

Návštěva Jižní Koreje je první asijskou cestou papeže Františka, která jej zavede na nejlidnatější světadíl této planety, obývaný více než polovinou světové populace a vyznačující se starobylými tradicemi, mnohotvarým etnickým složením, mohutností měst a silnou ekonomikou. Papež se střetne s touto realitou, avšak ještě s něčím jiným. Byť se to zdá neuvěřitelné, zvážíme-li ukazatele ekonomického rozvoje některých asijských zemí, žije tu také mnoho chudých, zhruba polovina z jejich celosvětového počtu. Svatý otec jede zejména za mladými lidmi tohoto kontinentu, kteří se shromáždí na Asijském dni mládeže v Daejeon. Bude moci sdílet svou víru s mladými lidmi bohatých megalopolí, ale také s těmi, kteří živoří v chudinských čtvrtích. Jedněm i druhým předloží tentýž základ naděje, kterým je láska Ježíše Krista, Cesty, proměňující život a zlidšťující každou společnost.

Existuje-li země, kterou bychom mohli uvádět jako příklad plodnosti evangelia pro člověka a společnost, pak je to právě Korea. Především kvůli dějinám křesťanství na tomto poloostrově a způsobu, jakým sem proniklo. Stalo se to v 18. století, když se několik vzdělaných Korejců na čínském dvoře dostalo do kontaktu s biblickými texty. Po návratu do vlasti začali samostatně studovat křesťanskou nauku. Roku 1784 byl jeden z nich pozván do Pekingu, aby přijal křest z rukou tamních katolických kněží. Po svém návratu on sám pokřtil další členy své skupiny. Až do příchodu prvních francouzských misionářů v roce 1836 se komunita udržovala výlučně vírou a svědectvím laiků. Na křesťanství oslovovaly pravda, láska, morálnost a úsilí o možnost nápravy složité situace, do níž se propadala tradiční společnost se svou hierarchickou stratifikací.

Před příchodem evangelia bylo nemyslitelné, že by šlechtici a páni sedávali po boku otroků, že by se lidé z různých společenských vrstev měli rádi nebo se vzájemně podporovali ve svých potřebách, jak se to naopak dělo v korejských prvních křesťanských společenstvích. Korea se od křesťanství naučila rovnosti lidských bytostí, kultuře lásky a odpuštění. Také bolestné období pronásledování v 18. a 19. století z korejských věřících nevymýtilo odvahu ke svědectví a lásku k národu, jak dokazuje život mučedníků, které blahorečí papež František poté, co již dříve jiné z nich kanonizoval sv. Jan Pavel II. Láska ke Kristu a láska k vlastnímu lidu, víra a její sociální přetlumočení byly stálými rysy korejské církve v době japonské okupace a korejské války, která poloostrov rozdělila vedví. Církev měla vždy na srdci dobro své země a po druhém Vatikánském koncilu ještě výrazněji přispívala k jejímu rozvoji a podněcovala ji na cestě demokracie a spravedlnosti. To vše vysvětluje, proč korejská církev za méně než padesát let vzrostla z jednoho na jedenáct procent populace. Navíc je nutné upozornit, že mezi intelektuály, akademiky, ekonomy atd. je tento procentní podíl ještě vyšší. Jak jednou řekl profesor Thomas Han, korejský velvyslanec u Svatého stolce v letech 2010-2013, „Korea je možná jedinou zemí, kde katolická církev roste ruku v ruce s ekonomickým vzestupem. Častokrát se říká, že s nárůstem ekonomického blahobytu a materialismu ubývá víra. Korea toto tvrzení vyvrací, protože tu s hospodářským růstem rostla také křesťanská víra.“

V nedávné době proběhla připomínka půlstoletí diplomatických vztahů mezi Svatým stolcem a Korejskou republikou, které byly navázány 11. prosince 1963. (...) Padesát let po tomto datu se hořčičné zrno korejské křesťanské komunity, zavlažené krví mučedníků a díky zárukám

neomezené svobody vyznání, proměnilo v košatý keř s mnoha větvemi a původně misijní území se změnilo v misionářské. Korejští kněží a laici přispívají k poslání všeobecné církve v Latinské Americe, Africe a po celé Asii. A také proto se papež František v duchu vycházení na existenciální a geografické periferie touží setkat s korejskou církví, aby ji ještě více zapojil do díla evangelizace a mírového úsilí. V tomto ohledu nadále naléhavě Boha prosíme o dar míru mezi oběma Korejemi, za to, abychom se jednoho dne mohli radovat z naprostého respektování lidských práv v každé části poloostrova. Přejeme si, aby se otevřely cesty dialogu, aby se neúnavně hledaly styčné body a stále možná řešení, aby neustávala humanitární pomoc obyvatelstvu zasaženému hladomorem, aby ve všech převládla dobrá vůle a navzájem se uznali jako bratři jediného národa. (...)

Do Koreje nepřinesli evangelium konkvistadoři nebo cizí misionáři. Sami Korejci vyhledávali a šířili evangelní poselství, které se stalo základem pro velký lidský a hospodářský rozmach. V korejských dějinách se můžeme rukou dotýkat skutečnosti, že evangelium je schopné přizpůsobit se jakékoliv kultuře, dozrávat v ní, odpovídat na nejhlubší očekávání a touhy národů. V neposlední řadě to vidíme také na způsobu, jakým Korea, Čína a mnohé další části Asie i celého světa reagují na svědectví papeže Františka. Petrova nástupce, který přichází „z konce světa“, v každé zemi milují. A s ohromením musíme konstatovat, že poté, co spatřili jeho milosrdenství, radost, lásku k nemocným a chudým lidem, se mnozí Korejci (a nejenom oni) začali zajímat o katolickou církev, aby přijali křest.

Přeložila Jana Gruberová

6.7.2014

O svobodě svědomí, ke které osvobozuje absence pravdy

Angela Pellicciari

„Proč osvobozenecá hnutí vzbuzující zprvu velké naděje nastolila takové režimy, pro něž jsou nepřítelem číslo jedna občanské svobody, počínaje tou první, tedy náboženskou svobodou?“ – táže se v roce 1986 prefekt Kongregace pro nauku víry v oficiálním dokumentu věnovaném křesťanské svobodě a osvobození (*Instrukce o křesťanské svobodě a osvobození*, č.19). Je to dramatická otázka moderních dějin svobody: proč? Na cestě, která vede od krásných proklamací svobody k potlačování svobod, se narazí na pojem svobody svědomí.

Katolická filosofie vždycky zastávala, že člověk má svobodu rozhodnutí - *liberum arbitrium*. K člověku patří svobodná volba, nevidaně svobodné rozhodnutí, totiž poslechnout Boha anebo se Mu vzepřít. Člověk však nemá schopnost zastoupit Boha při určení toho, co je dobro a co zlo. Žádná svoboda svědomí nemůže vystavit špatným skutkům průkaz dobrého jednání, byť by byly vykonány ve svědomí. Tvrzení, že svědomí člověka je svobodné v tom smyslu, že mu přísluší určovat dobro a zlo, přepokládá popření pravdy. Zmizí-li pravda, objektivní vždy a všude platná pravda, pak svoboda přestává být přilnutím k pravdě a stává se možností dělat to, co se považuje za správné podle kritérií, které se mění s časem a prostorem. Potom už to není pravda, která osvobozuje, nýbrž absence pravdy, která dává svobodu svědomí.

Uvedeme dva příklady toho, jak lze ve jménu svobody svědomí eliminovat každý prostor svobody, počínaje tou náboženskou. Roku 1905 tzv. třetí francouzská republika poplatná zednářskému smýšlení zavedla zákon o „odluce církve od státu“, jehož první článek hlásá: „Republika zajišťuje svobodu svědomí“. Následující jeho články pak názorně ukazují, jak lze ve jménu svobody okrást církev o její majetek: „Budovy, které byly k dispozici národu – praví zmíněný zákon - a které na základě zákona z 18. dne měsíce Rašení (jakobínský název prvního jarního měsíce), slouží veřejnému provozování kultu anebo jako příbytek jejich služebníkům (katedrály, kostely, kaple, svatyně, synagogy, arcibiskupství, biskupství,

semináře, fary) a rovněž tak jejich nemovitosti i movitosti, které získali od okamžiku přidělení těchto budov účelům kultu, jsou a zůstanou vlastnictvím státu, krajů a měst“ – tolik dvanáctý článek zmíněného francouzského zákona.

Druhý příklad: 23. ledna 1918 byl v Rusku, právě vysvobozeném od carského tmářství, schválen dekret Nejvyšší rady lidových komisařů o svobodě svědomí a církevních a náboženských sdružení: pravoslavná církev byla zbavena právní subjektivity, okradena o svůj majetek a připravena o právo majetek nabývat. Roku 1918 byla vyhlášena smrt svobody svědomí pro pravoslavnou církev. Co následovalo, je známo.

Spolkem, který nejvíce sponzoruje svobodu svědomí, je svobodné zednářství. Tuto instituci církev odsoudila ve stovkách dokumentů, hned jakmile začátkem 18. století vznikla. „Z tohoto zkaženého pramene indiferentismu plyne absurdní, mylný či spíše šílený výrok, že je třeba zavést a každému zaručit svobodu svědomí. Je to ten nejjedovatější omyl.“ – píše roku 1832 Řehoř XVI., poslední řeholník před papežem Františkem na Petrově stolci, v encyklice *Mirari vos*.

Během obřadu iniciace 30. stupně zasvěcení tzv. starého a přijatého skotského ritu zednářské lóže se o svobodě svědomí mluví takto: „Na 30. stupni jsme se dověděli, že svoboda a na prvním místě svoboda svědomí se všemi jejími důsledky byl hlavní cíl našeho řádu.“

Pokud se za zastávce svobody svědomí prohlašuje zednářství, má mysli toto zcela osvobozené svědomí, za jehož vtělení se považuje. Jeho hlavním cílem je rozložit všechny nedotknutelné principy a vnutit všem svoje vlastní krédo, považované z definice za jediné svobodné.

Zednářská a katolické vize světa jsou bezpochyby v nesmiřitelném protikladu. Není to však protiklad mezi dogmatickým stanoviskem, které vylučuje všechna ostatní stanoviska, a tím tolerantním, které všechna přijímá. Je to radikální protiklad mezi dvěma neslučitelnými a vzájemně se vylučujícími vizemi světa.

V naší době jsme svědky, jak je ve jménu svobody svědomí vnucován celému světu etický kodex, který odměňuje zlo a trestá dobro: „Když se chce člověk osvobodit od mravního zákona a stát se nezávislým na Bohu, nejenom že svoji svobodu nezíská, ale zničí ji. Vymaní-li se z měřítká pravdy, stane se kořistí svévole. Jsou zrušeny bratrské svazky mezi lidmi, a přenechává se místo teroru, nenávisti a strachu“ – píše ve zmíněném dokumentu Kongregace pro nauku víry tehdejší kardinál Ratzinger.

Z internetového deníku *La nuova Bussola quotidiana*, 19. května 2014
přeložil Milan Glaser

7.7.2014

Papež: Jsem vám vděčný za to, že jste sem přišli

Vatikán. Osobním – celkem tři hodiny trvajícím - rozmlouvám Svatého otce s jednotlivými oběťmi sexuálních deliktů spáchaných kněžími předcházel ranní mše svatá, kterou pro ně papež sloužil v kapli Domu sv. Marty. Petrův nástupce kázal španělsky a v pronikavé homilii se dotkl podstatných aspektů této bolestné problematiky. Mimo jiné řekl:

„Mou úzkostí a bolestí je skutečnost, že někteří kněží a biskupové znásilnili nevinnost nezletilých i svoje vlastní kněžské povolání, když se na nich dopustili sexuálního zneužití. Jde o něco více než o zavrženíhodné skutky. Je to něco jako svatokrádežný kult, protože tito chlapani a děvčátka byli svěřeni kněžskému charismatu, aby byli vedeni k Bohu, a oni je

obětovali idolu svojí chlípnosti. Zprofanovali samotný obraz Boha, k jehož obrazu jsme stvořeni. Dětství, jak všichni víme, je poklad. Mladé srdce je otevřené a plné důvěry, nazírá mystéria lásky Boží a jedinečným způsobem je ochotné nechat se živit vírou. Dnes se srdce církve dívá do očí Ježíše v těchto chlapcích a děvčatech a chce plakat. Prosí o milost plakat nad těmito mrzkými skutky zneužití spáchanými na nezletilých. Skutky, které zanechaly jizvy na celý život.“

EU a USA hlasovaly v OSN proti rezoluci za přirozenou rodinu

Ženeva. 25. června schválila Rada OSN pro lidská práva rezoluci na podporu rodiny chápané jako „přirozená a základní jednotka společnosti“. Text rezoluce byl schválen 26 hlasy, proti bylo 14 hlasů a 6 se hlasování zdrželo. „Rodina je přirozenou a základní jednotkou společnosti a má nárok na ochranu ze strany společnosti a státu“ praví se v rezoluci, která tak jen cituje Všeobecnou deklaraci lidských práv (čl.16,3). Radu OSN pro lidská práva tvoří 47 států. Zaráží fakt, že zmíněnou rezoluci schválili africké a arabské státy, Rusko, Čína a Venezuela. **Naopak proti hlasovali** s výjimkou Bosny-Hercegoviny a Makedonie všechny evropské státy, tedy i **Česká republika**, dále USA, z asijských zemí byli proti Korea a Japonsko a z Latinské Ameriky Chile. Pět dalších Latinsko-amerických států se spolu s Makedonií hlasování zdrželo. Co znamená toto rozdělení? Odpovídá profesor obojího práva **Carlo Cardia** z University Roma Tre:

„Tato rezoluce je v dokonalé shodě s prohlášením Všeobecné deklarace práv člověka z roku 1948, která byla přijata na obranu rodiny před totalitními státy a totalitarismem a je přejata také Evropskou úmluvou o lidských, sociálních a občanských právech z roku 1966 a všemi mezinárodními deklaracemi. To stojí za zamyšlení, protože Evropa, která je kolébkou lidských práv, nyní hlasovala proti lidským právům formulovaným nejslavnější deklarací světových dějin.“

Během nesnadného schvalovacího procesu se některým státům nepodařilo do rezoluce zařadit formulaci připouštějící různé druhy rodiny. Profesor Cardia k tomu poznamenává:

„Když se tyto státy pokusily prosadit tuto širší formulaci rodiny, popřely jeden ze základních principů individualismu. Co říká individualistická kultura? Říká: Nechte nás tvořit i další typy rodiny; my nerušíme tradiční rodinu, jde nám o něco jiného; chceme jen stvrdit také jiná práva. Skutečnost je pak ale odlišná, opačná, protože se hlasuje proti právům přirozené rodiny. Znamená to, že když se reklamují práva jiných typů rodiny, jsou podkopávána a negována práva přirozené rodiny. Toto je slabé místo, před kterým není úniku, protože je to střet na světové úrovni. Nikdo nepopírá, že je třeba stvrdit práva jiných sociálních formací, ale nesmí to vést k negaci práv rodiny, kterou je ošklivé nazvat tradiční, protože rodina je přirozená.“

Rezoluce nezavazuje členské státy k žádným právním krokům, ale otevírá kulatý stůl, na kterém se při dalším zasedání bude diskutovat o způsobech ochrany rodiny. Rezoluci schválenou Radou OSN pro lidská práva komentuje stálý pozorovatel Svatého stolce u tohoto úřadu OSN, arcibiskup **Silvano Tomasi**:

„V křesťanské tradici a sociálním učení církve je manželství a rodina v souladu s přirozeným zákonem. Rodina je přirozeně spatřována ve stabilní jednotě muže a ženy kvůli dětem. Stojíme na kulturní křižovatce. Na jedné straně máme chápání rodiny, která může fungovat jako jednotka, a na druhé je důraz kladen pouze na jednotlivce. Zatímco tedy máme být vnímaví a zejména stát má být vnímavý vůči všem situacím, které nastávají v rodinném kontextu, je třeba prohlásit, což činí zmíněná rezoluce, která byla schválena 26. zasedáním Rady OSN pro lidská práva, že pro společnost a zejména dobro dětí, ale i všech členů rodiny je důležitá rodina jako vitální jednotka společnosti.“

Rozhovor s novým ředitelem vatikánské banky

Vatikán. „Byl mi svěřen velký úkol, který jsem přijal s radostí,“ říká nový ředitel Institutu náboženský děl (IOR) **Jean-Baptiste de Franssu**, 51 letý francouzský finančník s mezinárodními zkušenostmi, ženatý otec čtyř dětí, v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas:

„Mám velkou výhodu vůči svému předchůdci Ernstu von Freybergovi, protože přicházím poté, co zde on odvedl velký kus práce, za niž mu skládám poklonu. Mám další výhodu v tom, že jsem byl od srpna loňského roku členem Papežské kontrolní komise pro ekonomicko-administrativní otázky Svatého stolce a od 2. května letošního roku také členem Ekonomické rady. To mi umožnilo poznat a porozumět fungování administrativní a finanční organizace Svatého stolce, ale také – což je důležité – směr, který chce Svatý otec dát celé organizaci.“

Co je účelem Institutu náboženských děl? – zní další otázka.

„Předně nemohu mluvit jménem papeže. Mohu jen sdělit svůj dojem z toho, co nám papež v této souvislosti řekl. Prvořadé poslání, které má papež na mysli, když mluví o Institutu náboženských děl, je starost o to, jak může církev a Svatý stolec nadále a stále více být ku pomoci chudým a při šíření víry. Odtud plyne otázka, jaké nástroje k tomu můžeme poskytnout? Druhým prvkem, jak se vyjádřil Svatý otec, je větší transparentnost, což je dílo, které zahájil již Benedikt XVI., který jmenoval také Ernsta von Freyberga. Musíme plně dodržovat standardy používané na mezinárodní úrovni. Tento Institut v žádném případě nesmí být odlišný od jiných peněžních institutů. Nesmíme se odklánět od světového ekonomického a finančního systému. Musíme respektovat celek mezinárodních norem jako každá jiná banka nebo peněžní ústav. Připomínám však, že nejsme banka, jak se často používá, ale statutárně bankou nejsme. Je tedy normální, že to budou všechny jiné finanční instituce na světě respektovat. To je součást globalizované ekonomie, ale chce-li Svatý stolec mít vztahy s jinými státy, musíme úzkostlivě respektovat tyto kodexy a nová pravidla.“

V důsledku několika skandálů se z různých stran ozývalo, že by tzv. vatikánská banka měla být jednoduše zrušena. Její nový ředitel k tomu podotýká:

„Myslím, že Svatý otec byl velmi přesný ve svém sdělení ze 7. dubna t.r. Bylo důležité provést analýzu možného zrušení Institutu, protože pouze zkoumáním takovéto možnosti se mohlo zjistit, že jej bude nadále zapotřebí. Institut musí přinášet zisky, ale především má sloužit. Jednak institucím Svatého stolce, které potřebují komunikovat a dělat transakce s vnějším světem. Je tedy zapotřebí nějaké instituce rovnající se bance, která nám umožní tyto transakce provádět. Stačí pomyslet na Vatikánská muzea, která přitahují ročně několik milionů návštěvníků, mají výdaje a jsou v kontaktu s vnějším světem. Je tu knižní nakladatelství a mnoho dalšího. Potřebujeme, aby peníze byly v oběhu a proto potřebujeme nějakou banku. A pro Svatý stolec je důležité, aby tento Institut, který - znovu opakuji - není bankou, ale peněžním ústavem, který plní tuto roli, byl pod kontrolou Svatého stolce, aby Svatý stolec přesně věděl, co se tam děje. Jde tedy předně o službu Svatému stolci a jeho institucím. A za druhé je normální, aby všechny kongregace, úřady a diecéze, s nimiž sdílíme katolickou víru, mohly být v kontaktu s peněžním ústavem Svatého stolce než s komerčními bankami, které ne vždy sdílí všechny naše hodnoty.“

Říká Jean-Baptiste de Franssu, nový ředitel vatikánského peněžního ústavu (IOR).

Jazyk násilí je špatným vůdcem

Svatá země. „Výzva k odvážným změnám,“ tak je nazváno prohlášení, které tento týden (8.7.) zveřejnila v Jeruzalémě Komise *Iustitia et Pax* při Konferenci katolických ordinářů Svaté země. Reaguje na situaci vzniklou po brutální vraždě třech židovských mladíků z Izraele a mnohem početnější skupiny - několika desítek - obětí vojenské odpovědi Izraele v řadách Palestinců v pásnu Gaza. Dokument vyzývá k odstranění násilí nejenom z lidského jednání, ale také z lidské řeči. Členem zmíněné komise je také jeruzalémský patriarchální vikář pro katolíky hebrejského jazyka, **O. David Neuhaus SJ**, který Vatikánskému rozhlasu jmenovaný dokument přibližuje:

„Prožíváme nyní ve Svaté zemi dramatické chvíle. Je pravda, že spirála násilí se nikdy nekončí, ale jsou chvíle, jakou je právě ta nynější, kdy dochází k ještě většímu napětí. Tentokrát to začalo únosem a vraždou tří izraelských mladíků. Následovala msta, při níž byl ukrutným způsobem zavražděn palestinský chlapec. A nyní vidíme, že jsme se ocitli ve válečné situaci, kdy si Hamas a Izrael odpovídají jazykem násilí a všichni se považují za oběti této situace. My jsme v rámci Komise Iustitia et Pax společně prohlásili, že je třeba této řeči říci »dost«. Tento jazyk je velmi špatným vůdcem, nepřijímá odpovědnost za dobro lidí, za dobro mládeže. Zdůrazňujeme tedy na odlišný jazyk používaný Svatým otcem během jeho návštěvy ve Svaté zemi, když pozval prezidenty Izraele a Palestiny sem do Vatikánu, aby dal vznik novému druhu jazyka. Všechno se totiž začíná od slov. Bůh stvořil svět svým slovem a my tvoříme svůj svět jazykem násilí. Skutečně tedy nadešel čas, jak se praví ve zmíněném prohlášení, abychom našli nové vůdce s prorockou vizí lepšího světa, než je ten, ve kterém nyní žijeme.“

Říká izraelský jezuita o. David Neuhaus.

Démoni chtějí, abychom byli jako oni

říká o. Francesco Bamonte, exorcista římské diecéze

Česká sekce RV

Před týdnem zřídila vatikánská Kongregace pro klérus Mezinárodní asociaci exorcistů. Sdružuje kněze věnující se této službě ve třiceti zemích. Předseda asociace o. Francesco Bamonte, člen Kongregace služebníků Neposkvrněného Srdce Mariina a exorcista římské diecéze komentoval pro Vatikánský rozhlas tento krok Apoštolského stolce:

„Během dlouhých dějin církve nikdy nepovstala asociace tohoto druhu. Stalo-li se tak, lze v tom spatřovat znamení časů. Duch svatý odpovídá na požadavky naší doby, probouzí v církvi stále větší vnímavost k poslání, které jí Ježíš Kristus svěřil a k němuž patří také vyhánění démonů. Duch svatý zároveň inspiroval a ustanovil v církvi asociaci kněží exorcistů, aby vnímali sílu plynoucí ze společenství se spolubratry, kteří plní tutéž službu, mohli být pravidelně v kontaktu a dělit se o svoje zkušenosti. Tak budou moci nabízet konkrétnější a účinnější pomoc těm, kteří se na ně obracejí.“

O významu a potřebě kněze exorcisty v diecézi o. Bamonte říká:

„Přítomnost kněze exorcisty v diecézi je velice důležitá. Pokud takový kněz chybí, vede to často k tomu, že se lidé obracejí na mágy, proutkaře a různé sekty. Je zbytečné mít strach z toho, že když lidé budou vědět o knězi exorcistovi ve své diecézi, budou podléhat snadněji dojmu, že jsou oběti ďábelské posedlosti. První starostí každého exorcismy, který má zdravý rozum, je totiž vyhybat se vytváření a udržování iluzí o posedlosti, která neexistuje. Exorcista je především evangelizátor a kněz, takže ať už příčina zla, které někoho postihlo, má opravdu formu mimořádného působení démona či nikoli, vždycky se snaží nabádat ke klidu a pokoji, důvěře v Boha a naději v Jeho milost. Tam kde se skutečně potvrdí nějaký druh posedlosti, doprovází ony bratry a sestry sužované Zlým, s pokorou, vírou a láskou, podporuje je v tomto zápase, dodává jim odvahu na úmorné cestě k osvobození a oživuje jejich naději.“

O míře trápení lidí, kteří skutečně trpí ďábelskou posedlostí, exorcista římské diecéze poznamenává:

„Ve své zkušenosti jakož i zkušenostech mnoha jiných exorcistů - a týkajících se přirozeně lidí opravdu posedlých - se setkávám s muži a ženami, kteří jsou dokonale při smyslech a zdravém rozumu, avšak jsou vystaveni takovému stupni utrpení, které si lze jen obtížně představit. Vzhledem k této bolesti je nemožné zůstat indiferentními a přál bych si, aby se mnozí jiní kněží osobně přesvědčili o této dramatické, často ignorované a podceňované realitě. Exorcismus je forma dobročinné lásky, přinášející užitek trpícím lidem, a bezpochyby patří mezi skutky tělesného i duchovního milosrdenství.“

Papež František zmiňuje velice často démona ve svých homiliích a kromě toho zaslal také loni v září poselství účastníkům setkání italských exorcistů, komentuje o. Bamonte:

„Základem kázání a učení papeže Františka je bezpochyby Ježíš Kristus. Nicméně často nás papež vybízí, abychom nezapomínali na to, co nám říká Písmo svaté, že totiž démoni existují: jsou to andělé, kteří byli Bohem stvořeni jako dobří, ale sami se přetvořili na zlé, protože svobodným rozhodnutím odmítli Boha a Jeho království a tak dali vzniknout peklu. Působí v osobních i kolektivních dějinách lidí a snaží se totéž rozhodnutí pro zlo propagovat mezi lidmi. Nestačí nám proto jen vědět, že démoni existují, ale je třeba také znát, jak působí, abychom

jejich útokům předcházeli a neupadali do jejich osidel. Papež často popisuje, jak působí démoni, kteří se skrze pokoušení snaží separovat lidi od Krista. Démoni chtějí, abychom byli jako oni. Nechtějí Kristovu svatost v nás, nechtějí naše křesťanské svědectví, nechtějí, abychom byli Ježíšovými učedníky. Papež také mnohokrát zdůraznil, jak se démoni, kteří jsou odporní a hnusní, přestrojují za anděly světla a činí se přitažlivými, aby účinněji sváděli lidi. Ježíš nás v evangeliu učí, jak s démony bojovat a s jeho milostí je přemáhat. Papež však nemluvil jenom o běžném dábelském působení, ale v souvislosti s evangelními popisy Ježíšových exorcismů zmínil také dábelskou posedlost. To je realita, které my exorcisté čelíme touto službou, kterou Kristus svěřil církvi a kterou plníme v Jeho jménu. Obraz církve jakožto „polní nemocnice, kde se ošetřují zranění“, jak jej vylíčil papež František se obzvláště hodí k poslání svěřenému exorcistům, kteří jsou povoláni být milosrdným Samaritánem, jak jej podrobně popisuje Ježíš v podobenství, a mají pomáhat bratřím, kteří jsou drásáni a sužováni Zlým. Loni v září jsem požádal papeže Františka o povzbuzení italských exorcistů, kteří se sešli na sympoziu, a on velmi ochotně spolu s apoštolským požehnáním vzkázal, že „si cení církevní služby těch, kteří ministeriem exorcismu prokazují tuto formu dobročinné lásky a přinášejí prospěch trpícím lidem, kteří potřebují osvobození a útěchu.“

Jaké existují zbraně proti ďáblu, vypočítává exorcista římské diecéze v závěru rozhovoru:

„Mocnou zbraní je, jak říká papež František, jenž nás vybízí nosit s sebou v kapse evangelium, četba a meditace Božího slova. Když na nás toto Slovo sestoupí, žije a působí v nás, naplňuje naše nitro milostí Ducha svatého. Potom je to růženec a zasvěcení Matce Boží, kterou démon obzvláště nenávidí. Často se zpovídat, tedy pokorně uznat, že jsme hříšníci, vyznat vlastní hříchy a prosit Boha o sílu se jich už nedopouštět. Účastnit se mši svaté ve sváteční dny. A potom bojovat proti svým neřestem, bojovat proti tomu, co v našem nitru zanechal prvotní hřích, aby opět triumfoval nový člověk v Kristu.“

Říká o. Francesco Bamonte, exorcista římské diecéze.